

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 237/06-49

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Eduarda Báránaya a Ľubomíra Dobríka vo veci sťažnosti Mgr. I. B., S., zastúpenej advokátom JUDr. L. L., P., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 212/90 na neverejnom zasadnutí 10. novembra 2006 takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 212/90 p o r u š i l základné právo Mgr. I. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Mgr. I. B. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 150 000 Sk (slovom stopäťdesiat'tisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Prešov p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Prešov je p o v i n n ý zaplatiť náhradu trov konania Mgr. I. B. v sume 6 252 Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatdva slovenských korún) na adresu jej advokáta JUDr. L. L., Advokátska kancelária, P., do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažnosti Mgr. I. B. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 237/06-12 z 11. júla 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť Mgr. I. B., S. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. L. L., Advokátska kancelária, P., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 212/90.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 15. novembra 2000 bol okresnému súdu rodičmi sťažovateľky (v tom čase jej zákonnými zástupcami) podaný návrh na začatie konania o náhradu škody spôsobenej ublížením na zdraví proti žalovaným S., š. p., P. (ďalej len „žalovaný v I. rade“), S., P. (ďalej len „žalovaný v II. rade“), Mesto S. (ďalej len „žalovaný v III. rade“), S., K. (ďalej len „žalovaný v IV. rade“), P., š. p., P. (ďalej len „žalovaný v V. rade“), P., š. p., B. (ďalej len „žalovaný v VI. rade“), I., š. p., M. (ďalej len „žalovaný v VII. rade“), S., š. p., P. (ďalej len „žalovaný v VIII. rade“), S., š. p., P. (ďalej len „žalovaný v IX. rade“), D., š. p., P. (ďalej len „žalovaný v X. rade“), S., š. p., P. (ďalej len „žalovaný v XI. rade“), D., š. p., P. (ďalej len „žalovaný v XII. rade“), P., š. p., P. (ďalej len „žalovaný v XIII. rade“), P., š. p., P. (ďalej len „žalovaný v XIV. rade“) a O. P. (ďalej len „žalovaný v XV. rade“), za účasti vedľajšieho účastníka S., a. s., P.

Predmetom konania je žaloba o náhradu škody (bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia) vzniknutej v dôsledku ťažkého úrazu, ktorý sťažovateľka ako maloletá utrpela 26. júna 1989 tak, že ju zasiahli polovegetačné tvárnice na seba naukladané, ktoré sa zošmykli v čase, keď sa vedľa nich ako maloleté dieťa hrala. Tento úraz zanechal u sťažovateľky trvalé nevyliciteľné následky.

Okresný súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom zo 17. mája 1994, ktorým priznal sťažovateľke nárok na náhradu škody voči žalovaným v I. až IV. rade vrátane trov konania, a voči zostávajúcim žalovaným návrh sťažovateľky zamietol a náhradu trov im nepriznal.

Uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) z 31. júla 1996 bol rozsudok okresného súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Okresný súd následne v tejto veci uskutočnil 12. marca 1997 pojednávanie, ktoré odročil za účelom vykonania ohliadky na mieste samom 25. apríla 1997. Na ďalšom pojednávaní uskutočnenom až 11. februára 1998 sťažovateľka svoju žalobu rozšírila v súlade s doplňujúcimi posudkami o bolestnom. Okresný súd toto pojednávanie následne odročil na 26. február 1998 za účelom predvolania a vypočutia svedka na mieste samom. Ďalšie pojednávanie uskutočnené až o osem mesiacov 7. októbra 1998 bolo okresným súdom odročené na 16. december 1998 z dôvodu neprítomnosti žalovaných. Pojednávanie konané 16. decembra 1998 bolo odročené za účelom rozhodnutia o vznesenej námietke zaujatosti žalovaným v I. rade. Krajský súd v Prešove o tejto námietke rozhodol uznesením z 9. februára 1999.

Dňa 8. júna 1999 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené za účelom vykonania ďalšieho dokazovania. Okresný súd uznesením zo 7. júla 1999 nariadil znalecké dokazovanie. Dňa 28. marca 2000 Krajský súd v Prešove uznesením zaviazal žalovaného v I. rade zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) následne 2. februára 2001 v tejto veci rozhodol uznesením o dovolaní podanom žalovaným v I. rade, tak že ho odmietol.

Nový zákonný sudca, ktorému bola táto vec pridelená 15. apríla 2003 na základe opatrenia vydaného predsedom okresného súdu, nariadil v tejto veci pojednávanie na 8. november 2004, ktoré však bolo vzápätí z dôvodu práceneschopnosti zákonného sudcu zrušené a preročené na nový termín 28. február 2005. Pojednávanie konané 28. februára 2005 bolo odročené za účelom vykonania ďalšieho dokazovania. Dňa 24. augusta 2005 bol okresnému súdu doručený znalecký posudok od znalca ustanoveného uznesením okresného súdu z 15. apríla 2005. Okresný súd 25. októbra 2005 uskutočnil pojednávanie, ktoré bolo odročené na 19. január 2006 a 21. januára 2006 bol vyhlásený rozsudok.

Dĺžka predmetného konania podľa sťažovateľky nebola ovplyvnená skutkovou ani právnou zložitou tejto veci.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sťažovateľka ústavný súd požiadala, aby vyniesol rozhodnutie, v ktorom vysloví, že:

„Právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR nečinnosťou Slovenskej republiky zastúpenej Okresným súdom v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 212/90 o náhradu škody v čase od 15. 11. 1990 doposiaľ porušené bolo.

Sťažovateľke sa priznáva nemajetková ujma vo výške 1.000.000,- Sk.“

Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti sťažovateľky podaním č. 1 SprO. 737/2006 z 31. mája 2006 vyjadril okresný súd prostredníctvom svojho predsedu. V rámci svojho vyjadrenia vo veci predseda okresného súdu uviedol, že predmetná vec bola podľa neho „náročná predovšetkým na preukazovanie zodpovednosti jednotlivých žalovaných (ktorých bolo 15) za vzniknutý úraz žalobkyne, ku ktorému došlo na stavenisku už neexistujúceho subjektu“. Poukázal tiež na skutočnosť, že sťažovateľka v priebehu

konania niekoľkokrát navrhovala zmenu účastníkov konania na strane žalovaných a menila žalobný petit, pokiaľ ide o výšku žalovanej sumy.

Prekážkami postupu okresného súdu v tomto konaní boli aj vyhlásenia konkurzov u troch žalovaných, pričom správca konkurznej podstaty iba jedného z nich súhlasil s pokračovaním v konaní podaním z 18. januára 2006. Podľa predsedu okresného súdu je potrebné zdôrazniť, že *„všetci žalovaní boli v pozícii solidárnych dlžníkov, teda vrátane úpadcov, pričom s poukazom na § 14 ods. 1 písm. d) zák. č. 328/1991 Zb. zo zákona sa súdne konanie proti podstate, čo bol aj tento prípad, preruší. Preto súd nemohol vo veci konať, až podaním žalobkyne zo dňa 28. 10. 2002 bola žaloba zobratá späť voči deviatim žalovaným vrátane spomínaných úpadcov, okrem S., a. s.“*

Dňa 15. apríla 2003 bola predmetná vec pridelená sudcovi JUDr. B., ktorý v predmetnej veci nariadil pojednávanie po dlhšom čase. V tejto súvislosti predseda okresného súdu poukázal na veľké množstvo nevybavených vecí pridelených tomuto sudcovi, v dôsledku čoho mohol dávať veci na termín len postupne, ako aj na skutočnosť, že štúdium spisu v tejto veci, ktorý obsahuje 871 listov, bolo časovo náročné. Zákonný sudca napriek tomu v tejto veci rozhodol po vykonanom znaleckom dokazovaní len niečo po vyše roku. Od prvého pojednávania v tejto veci konal okresný súd podľa neho bez prierahov a vo veci rozhodol i keď ide v tomto prípade o komplikovanú vec najmä pri zisťovaní pasívnej legitímácie žalovaných, ktorých je v súčasnosti sedem.

Predseda okresného súdu poukázal aj na skutočnosť, že vzhľadom na výšku náhrady škody priznanú sťažovateľke okresným súdom (vo vzťahu k uplatňovanej výške náhrady škody) možno podanú ústavnú sťažnosť vnímať ako refundáciu toho, čo jej súd nepriznal.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti okresný súd s ústavnou sťažnosťou nesúhlasí.

Právny zástupca sťažovateľky vo svojom podaní z 31. júla 2006 ústavnému súdu na základe jeho výzvy oznámil, že netrvá na konaní verejného pojednávania v predmetnej veci a súhlasí s upustením od neho.

Podaním z 8. augusta 2006 predseda okresného súdu ústavnému súdu oznámil, že súhlasí s upustením od verejného ústneho pojednávania v predmetnej veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania, ako aj z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci.

Sťažovateľka v zastúpení svojich rodičov matky E. B. a otca J. B. (ďalej aj „zákonní zástupcovia sťažovateľky“) doručila 30. novembra 1990 okresnému súdu návrh na náhradu škody spôsobenej ublížením na zdraví smerujúci proti P., š. p., PR P. Tento návrh bol zaevidovaný pod sp. zn. 12 C 212/90.

Pokynom z 5. decembra 1990 vo veci konajúci sudca nechal vyzvať zákonných zástupcov sťažovateľky, aby mu predložili ďalšie dva rovnopisy podaného návrhu, ako aj označili, prípadne predložili dôkazy, ktorými v predmetnej veci disponujú. Zákonní zástupcovia sťažovateľky túto výzvu splnili podaním doručeným 21. decembra 1990. Na základe pokynu z 27. decembra 1990 bol podaný návrh doručený P., š. p., PR P., ďalej bol od Obvodného oddelenia verejnej bezpečnosti P. (ďalej len „OO VB P.“) vyžiadaný spis týkajúci sa predmetu konania a bolo nariadené pojednávanie na 24. február 1991.

P., n. p., okresnému súdu podaním doručeným 9. januára 1991 oznámili, že v návrhu označený subjekt zanikol k 31. decembru 1990 a predmetný spor sa podľa nich bude týkať novovzniknutého podniku - žalovaného v I. rade, ktorému zaslali návrh aj s predvolaním. Podaním doručeným 13. februára 1991 žalovaný v I. rade namietal nedostatok svojej pasívnej legitímácie v spore a požiadal o rozšírenie účastníkov sporu aj na S. (neskôr S., a. s., ďalej aj „vedľajší účastník“). Pojednávanie konané 24. februára 1991 bolo odročené na 16. apríl 1991 za účelom vyžiadania spisu OO VB P. a predvolania vedľajšieho účastníka. Podaním z 26. februára 1991 okresný súd opätovne zaslal výzvu na predloženie spisu OO VB P.

Okresný súd na pojednávaní 16. apríla 1991 pripustil rozšírenie návrhu o vedľajšieho účastníka konania a následne ho odročil na neurčito za účelom predloženia ešte 1 rovnopisu podaného návrhu a vypořádania nároku mimosúdnou cestou. Ďalší rovnopis návrhu, ktorý bol okresnému súdu doručený 18. apríla 1991, bol následne na základe pokynu z 19. apríla 1991 zaslaný vedľajšiemu účastníkovi, aby sa k nemu v lehote 10 dní vyjadril. Podaním doručeným súdu 24. mája 1991 zákonní zástupcovia sťažovateľky okresnému súdu na základe jeho výzvy z 21. mája 1991 oznámili, že k uzavretiu mimosúdnej dohody nedošlo. Pokynom z 29. mája 1991 bolo následne nariadené pojednávanie na 12. jún 1991 a opätovne bol vyžiadaný spis od OO VB P. Dňa 7. júna 1991 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie žalovaného v I. rade k predmetu konania.

Pojednávanie konané 12. júna 1991 bolo odročené za účelom opätovného urgovania spisu od OO VB P. pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty a doplnenia návrhu navrhovateľmi v lehote 10 dní.

Pokynom zo 17. júla 1991 bolo nariadené pojednávanie na 8. október 1991 a na základe pokynu z 25. júla 1991 boli na toto pojednávanie predvolané okrem žalovaného v I. rade aj ďalšie subjekty označené v podaní zákonných zástupcov sťažovateľky doručenom súdu 25. júla 1991 prostredníctvom ich právneho zástupcu ako žalovaní v II., III. a XV. rade. Výzvou z 29. júla 1991 okresný súd urgoval zaslanie spisu od OO VB P. Uvedení žalovaní sa k predmetu konania vyjadrili podaniami doručenými okresnému súdu v období od 15. do 29. augusta 1991.

Pojednávanie konané 8. októbra 1991 bolo okresným súdom odročené na neurčito. Dňa 21. októbra 1991 zákonní zástupcovia sťažovateľky doručili okresnému súdu návrh na pristúpenie ďalších 10-tich subjektov na stranu žalovaných. Na základe pokynu zákonného sudcu z 15. novembra 1991 bol následne opis podaného návrhu doručený žalovaným v V. až XIV. rade, aby sa k nemu v lehote 10 dní vyjadrili. Následne boli okresnému súdu doručené vyjadrenia od označených žalovaných v období od 6. novembra 1991 do 18. novembra 1991. Na základe pokynu sudcu z 10. decembra 1991 boli zaslané vyjadrenia žalovaných právnenému zástupcovi sťažovateľky spolu s výzvou, aby v lehote 7 dní upresnil

okruh účastníkov predmetného konania. Podaním doručeným 13. decembra 1991 právny zástupca sťažovateľky okresnému súdu oznámil, že trvá na označenom okruhu účastníkov konania.

Pokynom z 13. decembra 1991 zákonný sudca nariadil pojednávanie na 19. február 1992. Na základe pokynu sudcu z 30. januára 1992 bolo právnomu zástupcovi sťažovateľky doručené podanie žalovaného v I. rade, doručené okresnému súdu 29. decembra 1991, ktorým doplnil svoje vyjadrenie k predmetu konania. Podaním doručeným 5. februára 1992 sa k predmetu konania vyjadril žalovaný v IV. rade.

Pojednávanie konané 19. februára 1992 bolo uznesením okresného súdu odročené na neurčito s tým, že bude vyžiadané stanovisko od Ministerstva výstavby a stavebníctva Slovenskej republiky (ďalej len „MVaS SR“) k otázke, akým spôsobom bola riešená zodpovednosť v uvedenom prípade. Podaním doručeným 26. februára 1992 žalovaný v XIII. rade okresnému súdu oznámil, že predmetnú vec v rámci delimitácie prevzal žalovaný v I. rade.

Zákonný sudca pokynom z 2. marca 1992 nariadil pojednávanie na 24. apríl 1992. Podaním z 11. marca 1992 právny zástupca sťažovateľky podal návrh na pripustenie do konania ďalšieho účastníka – žalovaného v XV. rade.

Na základe pokynu zo 16. marca 1992 bol podaný návrh zaslaný žalovanému v XV. rade a zároveň boli zaslané výzvy (ohľadom prechodu uvedenej pohľadávky) MVaS SR.

Podaním z 23. apríla 1992 svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní ospravedlnil žalovaný v X. rade. K výpovedi zástupcu žalovaného v I. rade na pojednávaní 19. februára 1992 sa vyjadril žalovaný v II. rade podaním doručeným okresnému súdu 31. marca 1992.

Pojednávanie konané 24. apríla 1992 bolo okresným súdom odročené na neurčito za účelom urgovania odpovede od MVaS SR, urgovania spisu od OO VB P. a predloženia ďalších listinných dôkazov. Vyžiadané stanovisko MVaS SR bolo okresnému súdu

doručené 27. apríla 1992 (podľa neho predmetná agenda mala prejsť na žalovaného v XIII. rade). Žalovaný v I. rade doplnil svoje vyjadrenie k návrhu podaním doručeným 30. apríla 1992. Pokynom súdnej kancelárie z 12. mája 1992 a opätovne z 18. júna 1992 nechal vo veci konajúci sudca urgovať zaslanie spisu OO VB P. a nariadil pojednávanie na 29. september 1992.

Na základe pokynu sudcu z 22. septembra 1992 bolo nariadené pojednávanie zrušené a preročené na 4. november 1992. Dňa 21. októbra 1992 bol zrušený termín pojednávania z dôvodu celokrajského školenia sudcov na krajskom súde na neurčito. V tento deň dal sudca opätovne pokyn urgovať zaslanie spisu OO VB P. Predmetný spis bol opätovne urgovaný aj na základe pokynu sudcu z 5. januára 1993 a 9. februára 1993.

Pokynom z 9. marca 1993 vo veci konajúci sudca nariadil pojednávanie na 14. apríl 1993. Uvedené pojednávanie bolo uznesením odročené na 9. júna 1993 za účelom predvolania zástupcu žalovaného v X. rade. Pojednávanie konané 9. júna 1993 bolo odročené za účelom predloženia rozšíreného návrhu právnym zástupcom sťažovateľky.

Podaním doručeným 28. júna 1993 sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhla rozšírenie žaloby o 34 500 Sk. Podaním doručeným 16. júla 1993 právna zástupkyňa žalovaného v X. rade okresnému súdu navrhla žalobu vo vzťahu k nemu zamietnuť.

Pokynom zo 16. júla 1993 bolo v predmetnej veci nariadené pojednávanie na 19. október 1993. Pojednávanie konané 19. októbra 1993 bolo okresným súdom odročené na neurčito za účelom predloženia návrhu na rozšírenie žaloby. Pokynom z 5. novembra 1993 vo veci konajúci sudca nariadil pojednávanie na 9. február 1994. Sťažovateľka 3. decembra 1993 prostredníctvom svojho právneho zástupcu doručila okresnému súdu návrh na rozšírenie podanej žaloby, ktorý bol na základe pokynu zo 7. decembra 1993 zaslaný žalovaným. Žalovaný v VII. rade podaním doručeným 1. februára 1994 okresnému súdu oznámil, že v tejto veci nie je pasívne legitimovaný.

Pojednávanie konané 9. februára 1994 bolo uznesením odročené na 11. máj 1994 za účelom opätovného predvolania nezúčastnených účastníkov. Pojednávanie konané 11. mája 1994 bolo uznesením okresného súdu odročené na 17. máj 1994 za účelom vyhlásenia rozhodnutia. Žalovaný v I. rade podaním doručeným 12. mája 1994 doručil doplnenie svojho vyjadrenia k meritu veci. Okresný súd na pojednávaní konanom 17. mája 1994 uznesením pripustil rozšírenie návrhu a následne rozhodol rozsudkom sp. zn. 12 C 212/90-241. Dňa 20. mája 1994 právny zástupca sťažovateľky okresnému súdu doručil vyčíslenie trov právneho zastúpenia.

Proti rozsudku zo 17. mája 1994 sa odvolal žalovaný v I. rade podaním doručeným okresnému súdu 30. augusta 1994. Na základe pokynu z 31. augusta 1994 bol opis podaného odvolania doručený právnomu zástupcovi sťažovateľky, bola zaslaná výzva žalovanému v I. rade na zaplatenie súdneho poplatku a vyhotovená predkladacia správa pre krajský súd.

Dňa 2. septembra 1994 sa proti rozsudku zo 17. mája 1994 odvolala aj žalovaná v IV. rade (doplnila odvolanie podaním doručeným 7. septembra 1994) a 5. septembra 1994 aj vedľajší účastník konania. Na základe pokynu zo 7. septembra 1994 boli podané odvolania doručené právnomu zástupcovi sťažovateľky, aby sa k nim v lehote 20 dní vyjadril, ďalej bol vyzvaný vedľajší účastník konania na predloženie dôvodov podaného odvolania v lehote 10 dní a zároveň boli účastníci konania, ktorí podali odvolanie vyzvaní na zaplatenie súdneho poplatku.

Žalovaný v I. rade sa proti uzneseniu zo 7. septembra 1994, ktorým bol zaviazaný zaplatiť súdny poplatok za podanie odvolania odvolal podaním doručeným okresnému súdu 13. septembra 1994. Podaním doručeným 14. septembra 1994 doplnil dôvody svojho odvolania. Na základe pokynu zo 16. septembra 1994 nechal zákonný sudca zaslať výzvy žalovanému v IV. rade aj vedľajšiemu účastníkovi konania na doplnenie dôvodov nimi podaných odvolaní. Podaním doručeným 25. októbra 1994 právny zástupca sťažovateľky požiadal okresný súd o doručenie dôvodov podaného odvolania vedľajšiemu účastníkovi konania. Na základe pokynu z 2. novembra 1994 bol právny zástupca sťažovateľky

vyzvaný, aby podal vyjadrenie k odvolaniam a súčasne mu bolo oznámené, že vedľajší účastník konania dôvody odvolania nedoplnil.

Podaním doručeným 6. decembra 1994 sa k podaným odvolaniam vyjadril právny zástupca sťažovateľky a 8. decembra 1994 bolo okresnému súdu doručené podanie vedľajšieho účastníka konania, ktorým doplnil dôvody podaného odvolania. Krajskému súdu bol spis v tejto veci doručený 14. decembra 1994.

Na základe pokynu zo 17. októbra 1995 bol krajským súdom rozsudok zo 17. mája 1994 doručený žalovaným v VII. rade a XII. rade, zároveň výzvami požiadal žalovaného v I. rade a právneho zástupcu sťažovateľky o oznámenie, na koho prešli záväzky žalovaného v I. rade, a taktiež bola zaslaná výzva žalovanému v IV. rade na predloženie delimitačného protokolu. Odpovede na uvedené výzvy boli okresnému súdu doručené v období od 30. októbra 1995 do 23. novembra 1995.

Pokynom z 1. decembra 1995 bolo v predmetnej veci nariadené pojednávanie na 13. december 1995. Krajský súd toto pojednávanie uznesením odročil na neurčito. Spisový materiál v predmetnej veci bol následne podaním doručeným 20. decembra 1995 vrátený okresnému súdu za účelom opravy rozhodnutí.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 212/90-305 z 9. januára 1996 opravil rozsudok zo 17. mája 1994 v jeho úvodnej časti. Následne boli na základe pokynu z 9. januára 1996 zaslané výzvy žalovanému v I. rade i vedľajšiemu účastníkovi konania, ďalej z dôvodu nesprávneho označenia účastníkov konania boli prepísané uznesenia o zaplatení súdneho poplatku za podané odvolanie aj rozsudok zo 17. mája 1994. Opravené rozhodnutia boli doručené účastníkom konania a spis bol predložený krajskému súdu.

Žalovaný v I. rade sa podaniami doručenými okresnému súdu 26. marca 1996 proti uzneseniu z 9. januára 1996 i rozsudku v tejto veci odvolal. Dňa 28. marca 1996 bola okresnému súdu doručená odpoveď vedľajšieho účastníka konania na jeho výzvu. Žalovaný

v IV. rade podaním doručeným 28. marca 1996 okresnému súdu oznámil, že súdny poplatok za podané odvolanie v tejto veci už zaplatil.

Predseda senátu krajského súdu podaním doručeným okresnému súdu 12. apríla 1996 urgoval vybavenia dožiadania z 13. decembra 1995 obratom. Krajskému súdu bol spis v tejto veci predložený 3. mája 1996. Následne krajský súd pokynom z 8. mája 1996 nariadil pojednávanie na 7. jún 1996 vo veci. Pojednávanie konané 7. júna 1996 bolo odročené na 12. jún 1996 za účelom vyhlásenia rozhodnutia. Krajský súd uznesením sp. zn. 17 Co 517/94, 17 Co 518/94, 17 Co 519/94 a sp. zn. 17 Co 239/96 z 31. júla 1996 zrušil rozsudok zo 17. mája 1994 v spojení s opravným rozsudkom a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, ďalšími výrokmi potvrdil uznesenie okresného súdu z 31. augusta 1994 a opravné uznesenie z 9. januára 1996 a uznesenie zo 7. septembra 1994 zrušil.

Spisový materiál v predmetnej veci bol okresnému súdu doručený v auguste 1996. Na základe pokynu zákonného sudcu z 22. augusta 1996 bolo toto rozhodnutie doručované ďalším účastníkom konania.

Pokynom z 27. septembra 1996 bolo v predmetnej veci nariadené pojednávanie na 10. december 1996. Podaním doručeným okresnému súdu 14. novembra 1996 žalovaný v VIII. rade okresnému súdu oznámil, že sa v predmetnej veci nepovažuje za pasívne legitimovaného.

Právna zástupkyňa žalovaného v IV. rade podaním doručeným 3. decembra 1996 požiadala okresný súd o odročenie nariadeného pojednávania z dôvodu jej zahraničnej služobnej cesty. Okresný súd následne pokynom z 5. decembra 1996 zrušil nariadený termín pojednávania a zároveň určil nový na 12. marec 1997.

Podaním doručeným 10. marca 1997 právny zástupca sťažovateľky požiadala okresný súd o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie pojednávaní. Okresný súd pojednávanie konané 12. marca 1997 uznesením odročil na 25. apríl 1997 za účelom vykonania ohliadky

na mieste samom. Žalovaný v IV. rade podaním doručeným 17. marca 1997 okresnému súdu navrhol vypočuť v predmetnom konaní svedka Ing. M. K. a prizvať ho na ohliadku.

Dňa 27. marca 1997 bolo okresnému súdu doručené podanie správcu konkurznej podstaty, že na žalovaného v VIII. rade bol vyhlásený konkurz. Podaním doručeným 25. apríla 1997 žalovaný v XIII. rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu namietol, že v predmetnom spore nie je pasívne legitimovaný. Podaním doručeným okresnému súdu 9. mája 1997 sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu upresnila názov vedľajšieho účastníka konania a u ostatných žalovaných požiadala súd o predloženie výpisu z obchodného registra. Následne bola žalovaným na základe pokynu z 23. júna 1992 zaslaná výzva na predloženie výpisu z obchodného registra v lehote 20 dní. Táto výzva bola žalovanými splnená v období od 11. júla 1997 do 21. augusta 1997.

Podaním doručeným 3. septembra 1997 sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu podala návrh na rozšírenie žaloby o 94 500 Sk. Následne okresný súd žalovaným zaslal výzvu, aby sa v lehote 15 dní vyjadrili k návrhu na rozšírenie žaloby z 3. septembra 1997. Odpovede na túto výzvu od žalovaných mu boli doručené v období od 29. septembra 1997 do 5. novembra 1997.

Podaním z 5. novembra 1997 bolo v tejto veci nariadené pojednávanie na 11. február 1998. Pojednávanie konané v tento deň bolo uznesením okresného súdu odročené na 26. február 1998 za účelom ohliadky na mieste samom. O vykonaní ohliadky bola spísaná zápisnica.

Pokynom zo 7. mája 1998 bola zaslaná výzva právnenému zástupcovi sťažovateľky, aby v lehote 30 dní špecifikoval jednotlivé nároky uplatnené v žalobe a súčasne bol na 7. október 1998 nariadený nový termín pojednávania. Právny zástupca sťažovateľky túto výzvu splnil podaním doručeným 11. augusta 1998.

Právny zástupca sťažovateľky podaním doručeným 30. septembra 1998 ospravedlnil svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní z dôvodu kolízie pojednávania.

Žalovaný v I. rade podaním doručeným 5. októbra 1998 okresnému súdu navrhol, aby bol do konania pribratý súdny znalec za účelom kvalifikovaného určenia výšky predmetu sporu. Viacerí žalovaní písomne ospravedlnili svoju neúčast' na pojednávaní.

Pojednávanie konané 7. októbra 1998 bolo uznesením okresného súdu odročené za účelom opätovného predvolania neprítomných žalovaných na 16. december 1998. Žalovaní boli výzvou z 10. novembra 1998 vyzvaní, aby sa obratom vyjadrili k podanému návrhu na rozšírenie žaloby. Odpovede na túto výzvu boli okresnému súdu doručené v období od 18. novembra 1998 do 18. decembra 1998. Žalovaný v I. rade vo svojej odpovedi z 18. novembra 1998 zároveň vzniesol proti zákonnému sudcovi námietku zaujatosti.

Pojednávanie konané 16. decembra 1998 bolo z dôvodu podanej námietky zaujatosti odročené na neurčito. Podaním doručeným 16. decembra 1998 právny zástupca sťažovateľky ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní z dôvodu kolízie pojednávaní. Žalovaný v I. rade dôvody svojho návrhu na vylúčenie sudcu odôvodnil v podaní doručenom okresnému súdu 28. decembra 1998. Zákonný sudca sa k podanej námietke vyjadril podaním doručeným Krajskému súdu v Prešove 1. februára 1999. Uznesením sp. zn. 2 Nc 6/99-500 z 9. februára 1999 Krajský súd v Prešove rozhodol, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prerokovania a rozhodovania predmetnej veci. Spis bol okresnému súdu doručený 23. februára 1999.

Zákonný sudca pokynom z 3. marca 1999 nariadil pojednávanie na 8. jún 1999, ktoré bolo uznesením odročené na neurčito za účelom predloženia výpisov z obchodného registra a za účelom vykonania znaleckého dokazovania. Vyžiadané výpisy z obchodného registra boli doručené v období od 9. júna 1999 do 14. júna 1999.

Uznesením č. k. 12 C 212/90-521 zo 7. júla 1999 bol v predmetnej veci ustanovený znalec MUDr. Š. M. za účelom vypracovania znaleckého posudku, ktorý mal predložiť v lehote 60 dní. Proti výroku uznesenia, ktorým bol zaviazaný zaplatiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania podal žalovaný v I. rade odvolanie 26. júla 1999. Ustanovený znalec okresnému súdu podaním z 5. augusta 1999 oznámil, že pre pracovné povinnosti

v dohľadnom čase nie je schopný vypracovať znalecký posudok vo veci sťažovateľky (doručeným 9. augusta 1999).

Na základe pokynu z 9. augusta 1999 bol spis v tejto veci doručený Krajskému súdu v Prešove 7. decembra 1999. Dňa 15. októbra JUDr. J. A. predložil spis s návrhom na svoje vylúčenie z prerokovania uvedenej veci z dôvodu zaujatosti najvyššiemu súdu (doručený 25. októbra 1999). Na č. 1. 532 spisu sa nachádzalo uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. Nc 164/99 z 30. novembra 1999, ktorým rozhodol, že JUDr. J. A. je vylúčený z prerokovania a rozhodovania predmetnej veci.

Krajskému súdu v Prešove bol spis vrátený 7. decembra 1999 a tento uznesením č. k. 1 Co 317/99-536 z 28. marca 2000 potvrdil uznesenie okresného súdu zo 7. júla 1999. Toto uznesenie bolo následne na základe pokynu sudcu okresného súdu z 11. apríla 2000 doručené účastníkom konania. Dňa 5. mája 2000 bolo okresnému súdu doručené dovolanie žalovaného v I. rade proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 28. marca 2000.

Výzvou z 22. júna 2000 okresný súd požiadal Obchodný register Slovenskej republiky (ďalej len „obchodný register“) o zaslanie výpisu žalovaného v XII. rade. Opis dovolania bol doručený na základe pokynu z 12. júna 2000 právnenému zástupcovi sťažovateľky na vyjadrenie. Dňa 28. júna 2000 bol doručený vyžiadaný výpis z obchodného registra.

Podaním z 9. novembra 2000 bol žalovaný v I. rade vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za podané dovolanie. Spisový materiál bol následne okresným súdom doručený najvyššiemu súdu 14. decembra 2000. Uznesením sp. zn. 2 Cdo 149/2000 z 18. januára 2000 najvyšší súd podané dovolanie odmietol.

Spis v predmetnej veci bol 2. februára 2000 vrátený okresnému súdu. Dňa 29. januára 2001 bola predmetná vec pridelená na ďalšie konanie JUDr. M. B. Pokynom z 21. augusta 2001 bolo uznesenie najvyššieho súdu z 18. januára 2000 doručené účastníkom konania.

Na základe pokynu z 19. novembra 2001 bola okresným súdom zaslaná výzva ustanovenému znalcovi na predloženie znaleckého posudku. V lehote do 2 mesiacov (znalec nepreberal zásielky vrátené súdu 12. decembra 2001 a 8. januára 2002).

Dňa 7. januára 2002 bola predmetná vec pridelená na prerokovanie JUDr. G. G. Na základe pokynu zo 17. júna 2002 bola zaslaná opätovná výzva ustanovenému znalcovi pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty a signalizácie nečinnosti Krajskému súdu v Prešove. Ustanovený znalec odpovedal na výzvu súdu podaním doručeným 8. júla 2002.

Pokynom z 22. júla 2002 zákonný sudca nechal vyžiadať aktuálne výpisy z obchodného registra od žalovaných a nariadil na 29. október 2002 pojednávanie v tejto veci. Predmetné výpisy boli okresnému súdu predložené 2. augusta 2002 a 16. augusta 2002.

Okresný súd na pojednávaní konanom 29. októbra 2002 uznesením konanie proti viacerým žalovaným (v V., VI., VII., VIII., IX., XI., XII., XIII. a XIV. rade) zastavil a pojednávanie odročil na neurčito za účelom mimosúdnej dohody, o výsledku ktorej mal právny zástupca sťažovateľky informovať súd v lehote 30 dní.

Opatrením z 15. apríla 2003 bola predmetná vec pridelená JUDr. M. B. Na základe pokynu z 29. januára 2004 zákonného sudcu bol právny zástupca sťažovateľky predvolaný na informatívny výsluch a boli vyžiadané výpisy z obchodného registra na žalovaných.

Podaním doručeným 10. februára 2004 JUDr. J. Č. ako správca konkurznej podstaty okresnému súdu oznámil, že bol vyhlásený konkurz na žalovaného v XI. rade. Vo veci konajúci sudca pokynom z 20. apríla 2004 nechal zaslať výzvu sťažovateľke, aby zložila preddavok vo výške 500 Sk za účelom vykonania ohliadky na mieste samom, ktorú však súdna kancelária zrealizovala až 3. septembra 2004. Sťažovateľka podaním doručeným 10. augusta 2004 okresný súd požiadala o nariadenie pojednávania vo veci.

Uznesením č. k. 12 C 212/1990-677 z 23. augusta 2004 okresný súd odvolal znalca MUDr. Š. M. Výzvou z toho istého dňa bola zaslaná výzva žalovanému v III. rade na predloženie dostupného spisového materiálu týkajúci sa výstavby sídliska Centrum III v Sabinove, ktorý má k dispozícii.

Pokynom z 20. septembra 2004 bolo v predmetnej veci nariadené pojednávanie na 8. november 2004 a súčasne bolo zaslané uznesenie žalovaným i vedľajšiemu účastníkovi, ktorým ich okresný súd vyzval, aby sa v lehote 30 dní vyjadrili k zmene petitu žalobného návrhu z 28. októbra 2002.

Žalovaný v III. rade okresnému súdu vyžiadané podklady na základe jeho výzvy doručil 13. októbra 2004. Výzvou z 28. októbra 2004 okresný súd požiadal Register obyvateľov Slovenskej republiky o oznámenie pobytu MUDr. Š. M. (odpoveď na túto výzvu bola okresnému súdu doručená 8. novembra 2004). Podaním z 28. októbra 2004 okresný súd účastníkom tohto konania oznámil, že nariadené pojednávanie odročuje na 28. február 2005 z dôvodu práceneschopnosti sudcu.

Žalovaný v IV. rade sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril k zmene žalobného petitu z 28. októbra 2002 podaním doručeným súdu 11. februára 2005. Na pojednávaní konanom 25. februára 2005 okresný súd uznesením pripustil zmenu žalobného návrhu a v jeho závere pojednávanie odročil na neurčito za účelom vykonania znaleckého dokazovania.

Vedľajší účastník tohto konania okresnému súdu 17. marca 2005 doručil otázky na znalecké dokazovanie. Uznesením č. k. 12 C 212/1990-731 z 15. apríla 2005 bol v predmetnej veci ustanovený znalec MUDr. P. S., ktorý mal vypracovaný znalecký posudok predložiť v lehote 30 dní. Okresný súd spis v predmetnej veci zaslal znalcovi v prílohe podania z 29. júna 2005. Podľa úradného záznamu spísaného 12. júla 2005 ustanovený znalec osobne požiadal okresný súd o predĺženie lehoty na vypracovanie znaleckého posudku do 31. augusta 2005 z dôvodu čerpania plánovanej dovolenky.

Znalecký posudok MUDr. P. S. č. 15/2005 z 25. júna 2005 bol okresnému súdu doručený 24. augusta 2005.

Uznesením č. k. 12 C 212/1990-752 z 31. augusta 2005 okresný súd ustanovenému znalcovi MUDr. P. S. priznal odmenu a náhradu výdavkov (právoplatné 13. októbra 2005). Pokynom z 5. novembra 2005 bolo toto uznesenie i znalecký posudok doručené účastníkom konania, spolu s výzvou, aby k uvedenému posudku v lehote 30 dní vyjadrili. Vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného v 3. rade bolo okresnému súdu doručené 20. októbra 2005 a vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania, v ktorom požiadal o dopracovanie znaleckého posudku, 24. októbra 2005.

Pokynom z 25. októbra 2005 bolo v predmetnej veci nariadené pojednávanie na 19. január 2006.

Vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného v IV. rade k znaleckému posudku bolo okresnému súdu doručené 3. novembra 2005.

Podaním doručeným okresnému súdu 15. decembra 2005 sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu upresnila výšku požadovaných nárokov.

Pojednávanie uskutočnené okresným súdom 19. januára 2006 bolo odročené na 23. január 2006 za účelom vyhlásenia rozsudku. Správca konkurznej podstaty úpadcu žalovaného v I. rade podaním z 23. januára 2006 okresnému súdu oznámil, že k znaleckému posudku nemá námietky a súhlasí s tým, aby okresný súd pokračoval v predmetnom konaní. Na pojednávaní konanom 23. januára 2006 bol vyhlásený rozsudok. Podaním doručeným 30. januára 2006 právny zástupca sťažovateľky vyčíslil svoj nárok na náhradu trov konania.

Podaním z 20. februára 2006 zákonný sudca požiadal o predĺženie lehoty na napísanie rozhodnutia do 30. marca 2006 a predseda okresného súdu jeho žiadosti následne 21. februára 2006 vyhovel. Rozsudok bol na základe pokynu z 29. marca 2006 doručovaný účastníkom konania.

Podľa úradného záznamu spísaného 31. marca 2006 bolo zistené, že rozsudkom z 23. januára 2006 okresný súd nerozhodol o celom predmete konania, preto bolo nariadené pojednávanie na 4. máj 2006 za účelom vyhlásenia doplňujúceho rozsudku.

Uznesením č. k. 12 C 212/1990-861 z 13. apríla 2006 okresný súd nepripustil, aby do konania na strane žalovaných vstúpil ako žalovaný S., s. r. o., na návrh sťažovateľky.

Dňa 18. apríla 2006 bolo okresnému súdu doručené odvolanie vedľajšieho účastníka konania proti rozsudku z 23. januára 2006. Sťažovateľka sa taktiež proti rozsudku z 23. januára 2006 prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolala podaním doručeným súdu 19. apríla 2006. Dňa 26. apríla 2006 bolo okresnému súdu doručené aj odvolanie právneho zástupcu sťažovateľky proti uzneseniu z 13. apríla 2006.

Na pojednávaní konanom 4. mája 2006 okresný súd uznesením zrušil uznesenie z 13. apríla 2006 a pripustil vstup do konania S., s. r. o., P. a následne vyhlásil opravné uznesenie, ktorým opravil záhlavie rozsudku z 23. januára 2006 a doplňujúci rozsudok.

Proti doplňujúcemu rozsudku sa sťažovateľka podaním doručeným 11. júla 2006 odvolala. Krajskému súdu v Prešove bol spis v tejto veci doručený 1. augusta 2006.

III.

1. Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).“

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na

splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Otázku existencie zbytočných priet'ahov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98). Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietanom porušení práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd aj Európsky súd pre ľudské práva (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

A. Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je žaloba o náhradu škody spôsobenej ublížením na zdraví. Z obsahu súdneho spisu, z vyjadrení sťažovateľky a okresného súdu, ani z nimi predložených na vec sa vzťahujúcich listín ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, svedčiacu o právnej zložitosti veci. Po skutkovej stránke však možno konštatovať, že v danom prípade ide o vec skutkovo zložitú, vyžadujúcu si vykonanie rozsiahlejšieho dokazovania, ktoré môže spôsobiť predĺženie konania najmä v prípade, ak počet účastníkov konania je vysoký a navyše v priebehu konania sa mení, zistenie skutkového stavu je závislé od zabezpečenia viacerých listinných dôkazov, vypočutia svedkov, zabezpečenia znaleckého posudku a pod. Ústavný súd spomínanú skutkovú zložitost' veci, ktorá v tomto prípade taktiež prispela k predĺženiu konania, pri svojom rozhodovaní zohľadnil.

B. Správanie sťažovateľky ako účastníčky konania, ústavný súd hodnotí ako súčinnosť. Sťažovateľka, resp. jej právny zástupca reagovali na výzvy okresného súdu, zúčastňovali sa jednotlivých pojednávaní (po celú dobu konania právny zástupca sťažovateľky ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní len dvakrát). Ústavný súd teda nezistil, žeby v dôsledku procesných úkonov sťažovateľky došlo k výraznejšiemu predĺženiu konania v predmetnej veci. Okresným súdom namietané rozširovanie predmetu konania sťažovateľkou, bolo len prirodzeným dôsledkom plynutia času, v dôsledku ktorého sa výška nároku sťažovateľky zvyšovala, avšak na samotný rozsah vykonávaného

dokazovania nemal výrazný vplyv. V správaní sa sťažovateľky teda ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, v dôsledku ktorých by mohlo dôjsť k závažnejšiemu spomaleniu postupu súdu v predmetnom konaní

C. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

Ústavný súd zistil viaceré obdobia nečinnosti v postupe okresného súdu, ktoré mali vplyv na doterajšiu dĺžku konania. Žiadne procesné úkony v uvedenej veci okresný súd nevykonával v takmer päť mesačnom období trvajúcim od 28. júna 2000, keď mu bol doručený vyžiadaný výpis z obchodného registra až do 9. novembra 2000, keď bol žalovaný v I. rade vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za podané dovolanie. Ďalšie obdobie nečinnosti okresného súdu začalo 2. februára 2001 po doručení spisového materiálu z najvyššieho súdu a trvalo až do 21. augusta 2001, keď zákonný sudca úpravou z tohto dňa nechal doručiť uznesenie najvyššieho súdu účastníkom konania, t. j. osemnásť mesiacov. Okresný súd nekonal v tejto veci ani vo viac ako sedemmesačnom období trvajúcim od 19. novembra 2001 (okresný súd zaslal výzvu znalcovi na podanie znaleckého posudku) do 17. júna 2002, keď opätovne vyzval znalca pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty. Nečinnosťou okresného súdu v tomto konaní bolo poznačené aj štrnásťmesačné obdobie trvajúce od 29. novembra 2002, keď uplynula lehota poskytnutá účastníkom konania na uzavretie mimosúdnej dohody až do 29. januára 2004, keď bol právny zástupca sťažovateľky okresným súdom predvolaný na informatívny výsluch. Od 4. marca 2004, keď bolo okresnému súdu doručené podanie právneho zástupcu sťažovateľky až do 23. augusta 2004, t. j. viac ako päť mesiacov bol okresný súd opätovne nečinný. Nečinnosť okresného súdu vo vyššie označených obdobiach bez toho, aby jeho postupu bránila zákonná prekážka je potrebné považovať za zbytočný priet'ah v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

K zbytočným priet'ahom v súdnom konaní môže dôjsť nie len nekonaním príslušného súdu, ale aj nesprávnou (neefektívnou) činnosťou súdu, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníka súdneho konania vo veci, s ktorou sa na súd obrátil (II. ÚS 2/01).

Podľa zistenia ústavného súdu bolo preskúmané konanie poznačené aj neefektívnou činnosťou okresného súdu súvisiacou predovšetkým s jeho nedôsledným postupom pri vydaní prvého rozsudku zo 17. mája 1994 i viacerých uznesení vydaných okresným súdom, ktoré museli byť už po začatí odvolacieho konania v predmetnej veci opravované v dôsledku nesprávneho označenia účastníkov konania v nich, nedôsledný bol postup okresného súdu i pri vydaní nadbytočného uznesenia zo 7. septembra 1994, ktorým po druhýkrát zaviazal žalovaného v I. rade na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie, nesústredenosťou sa vyznačoval aj postup okresného súdu pri nariadení ohliadky na mieste samom, ktorá sa mala na základe pokynu z 12. marca 1997 vykonať už 25. apríla 1997, avšak k jej realizácii došlo až po jej opätovnom nariadení 26. februára 1998, a rovnako aj postup okresného súdu pri vykonávaní znaleckého dokazovania v predmetnej veci bol poznačený nedôslednosťou, pretože hoci už z podania prvého vo veci ustanoveného znalca doručeného okresnému súdu 9. augusta 1999 bolo zrejmé, že znalecký posudok nevypracuje, k jeho odvolaniu tento súd pristúpil až 23. augusta 2004 a k ustanoveniu nového znalca v konaní až 15. apríla 2005.

Ústavný súd na ťarchu okresného súdu pri svojom rozhodovaní nezapočítal zodpovednosť za vznik priesťahov v tomto konaní v čase, keď nemal k dispozícii spisový materiál, pretože o procesných úkonoch účastníkov konania rozhodovali sudy vyššieho stupňa z dôvodu ich vecnej príslušnosti (napr. obdobia, v ktorých tieto sudy konali o odvolaní žalovaných v I. rade a IV. rade proti rozsudku zo 17. mája 1994 i viacerým uzneseniam okresného súdu, o námietke zaujatosti vznesenej žalovaným v I. rade, podaním z 18. novembra 1998 voči zákonnému sudcovi, o vylúčení sudcu Krajského súdu v Prešove z prerokovania tejto veci z dôvodu zaujatosti, o odvolaní žalovaného v I. rade proti uzneseniu zo 7. júla 1999, o dovolaní žalovaného v I. rade proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 28. marca 2000).

Vzhľadom na stav konania prezentovaný urobenými procesnými úkonmi vo veci, dĺžku konania vo veci, ako aj doterajšiu judikatúru ústavného súdu, v ktorej vyslovil, že otázka množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným priesťahom v konaní (III. ÚS 14/2000),

argumenty predsedu okresného súdu súvisiace s veľkým nápadom vecí, ako aj s personálnymi problémami ústavný súd nemohol akceptovať.

Ústavný súd konštatuje, že konanie, ktoré je predmetom posúdenia trvá už viac ako pätnásť rokov a jedenásť mesiacov a dosiaľ nie je právoplatne skončené. Z uvedenej doby takmer štyridsaťdeväť mesiacov, t. j. štyri roky a jeden mesiac tvorí obdobie, v ktorom v dôsledku nečinnosti okresného súdu dochádzalo k zbytočným priet'ahom v predmetnom konaní.

S ohľadom na vyššie uvedené nemožno dobu predmetného konania vedeného na okresnom súde považovať z hľadiska požiadaviek čl. 6 ods. 1 dohovoru za primeranú a ani za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené práva sťažovateľky boli porušené.

2. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala aj priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 1 000 000 Sk, ktoré odôvodnila zbytočnými priet'ahmi, ktoré trvali podľa nej najmenej desať rokov, pretože konanie v tejto veci začaté v roku 1990 sa podľa jej názoru mohlo skončiť už v roku 1994, avšak dosiaľ nie je právoplatne skončené.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda boli porušené, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Pretože porušenie základného práva sťažovateľky, ktoré ústavný súd zistil, nemožno napraviť obnovením stavu pred jeho porušením a výrok ústavného súdu deklarujúci toto

porušenie nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal ústavný súd sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd sťažovateľke priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 150 000 Sk. Pri posúdení závažnosti jej ujmy, a tým aj výšky primeraného finančného zadosťučinenia, prihliadal ústavný súd okrem dĺžky zbytočných prieťahov (štyri roky a jeden mesiac), aj na ďalšie konkrétnym okolnosti posudzovaného prípadu, predovšetkým na predmet sporu v preskúmanom konaní, ktorý v tejto veci výrazným spôsobom ovplyvnil intenzitu nemajetkovej ujmy vzniknutej sťažovateľky. Cieľom preskúmaného konania bolo dosiahnutie uspokojenia nárokov sťažovateľky vzniknutých v dôsledku závažného poškodenia jej zdravia v čase maloletosti. Vzhľadom na skutočnosť, že účelom týchto nárokov malo byť odškodnenie sťažovateľky, ako aj zlepšenie kvality jej života, možno v danom prípade hovoriť o zvýšenej intenzite nemajetkovej ujmy, ktorú v dôsledku nekonania okresného súdu pociťovala.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vo zvyšnej časti uplatnenému primeranému finančnému zadosťučineniu v návrhu sťažovateľky nevyhovel.

3. Právny zástupca sťažovateľky vo svojej sťažnosti žiadala priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktoré bližšie nešpecifikoval.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1, § 11, § 14 ods. 1, § 16 ods. 3 a § 18 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov s tým, že predmet konania podľa čl. 127 ústavy pred ústavným súdom, ktorým sú základné práva a slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, v zásade nie je oceniteľný peniazmi.

V súlade s týmito ustanoveniami možno teda trovy konania vyčíslit' ako súčet odmeny za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na

súd) vrátane režijného paušálu (5 302 Sk) a DPH (950 Sk). Náhrada trov konania v predmetnej veci vypočítaná podľa platnej právnej úpravy teda spolu činí 6 252 Sk.

Ústavný súd preto právnomu zástupcovi sťažovateľky priznal náhradu trov konania vo výške 6 252 Sk.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2006